

မောင်နှင်းဆွေ

ငွေကြယ်လက်လက် ဆိုင်းမီးကွက်

(စ/ဆုံး လုံးချင်း အသစ်စက်စက်)

အခန်း (၁)

ဆောင်းဦးကာလ လသာသော ညတစ်ည ဖြစ်သည်။ ။

အုန်းမောင်းခေါက်သံသည် ညဉ့်လယ်ယံ၏ တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။ ။

ယင်းအချိန်မှာ ပင် မျက်နှာဖုံး တပ်ဆင်ထားသော အနက်ရောင်ဝတ်စုံရှင် မောင်းနှင်လာသော မြင်းလှည်းတစ်စီးကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

လမ်းကကျဉ်းသည့်အပြင် ချိုင့်များ ၊ ကျင်းများ ပေါများ နေသည်။ ။
ထို့ကြောင့် အနက်ရောင် ဝတ်စုံရှင်သည် မျက်နှာဖုံးစွပ်လျက် သတိထားမောင်းနှင်လာသည်။ ။

အနက်ရောင် ဝတ်စုံရှင်သည် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသဖြင့် မည်သည့်ရပ်သွင်မျိုးရိုးမှန်း မသိချေ။

သို့သော် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသော မျက်စိအစုံကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အလွန်အရေးကြီးသော ပြဿနာတစ်ခုကြောင့် စိတ်စောနေမှန်း သိသာနေသည်။ ။

တစ်နေရာသို့ရောက်လျှင် တိုက်အိမ်တစ်အိမ်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ။

တိုက်အိမ်၏ တံစက်မြိတ်အောက်တွင် ဘူးသီးပုံသဏ္ဌာန် ကြေးအိုး

တစ်လုံး ချိတ်ထားသည်။ ။ ဤသည် မှာ ဆေးခန်း၏ သင်္ကေတပင်ဖြစ်သည်။ ။

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် မြင်းလည်းကို တိုက်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ကြေးအိုးကို မော့ကြည့် လိုက်သည်။ ။ တစ်ဆက်တည်း၌ ...

‘ဒါ ဆေးဆရာကြီး ဝမ်ရဲ့ အိမ်ပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့’

ဟု တွေးရင်း မြင်းလည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ။

ထိုသူသည် ခြံတံခါးခေါက်မည်ပြင်လိုက်သည်။ ။ သို့သော် ညဉ့်အချိန်ဖြစ်၍ အိမ်နီးချင်းတွေ ကြားသွားမည်ကို စိုးရိမ်မိသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ခြံတံခါးမခေါက်တော့ဘဲ ခြံစည်းရိုးကိုကျော်ဝင်လိုက်သည်။ ။

ထိုသူ၏ လှုပ်ရှားဟန်မှာ ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ပေါ့ပါးလွန်းလှသည်။ ။

သူသည် ခြံဝင်းထဲတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် အိမ်အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် ခြေသံလှုံ့အောင်ထိန်းပြီး မီးရောင်လင်းနေသေးသော အခန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွား သည်။ ။ ပြတင်းပေါက်နားကပ်ကာ နားစွင့် ထောင်လိုက်သည်။ ။

အခန်းထဲ၌ ကား ပကတိတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ။ ထိုသူက ချောင်းဟန်သံ တစ်ချက်ပေး လိုက်၏။

သို့ပေမယ့် မည်သည့်တုံ့ပြန်မှုမျှ ထွက်ပေါ်မလာချေ။

မျက်နှာဖုံးရှင် အတော်ပင် အံ့ဩနေသည်။ ။ ထိုအချိန်တွင် ခြေသံသဲ့

သဲကို ကြားလိုက်ရပြီး နောက် အသံသြသြကြီး တစ်ခုက ...

‘အခုရောက်နေတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ’

ဤတွင် မျက်နှာဖုံးရှင်က အသံကြားရာနောက်သို့ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ခြံဝင်းထဲတွင် ပိန်ပိန်ပါးပါး အဘိုးအိုတစ်ယောက် အခန့်သားရပ်နေသည်။ ။ အဘိုးအို၏ မျက်လုံးအစုံသည် စူးရှတောက်ပြောင်လျက်ရှိ၏။

မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသူက ...

‘ဦးက ဆေးဆရာကြီး ဝမ်ပိုင်စစ်ပဲလား၊ ကျွန်တော့်ဆွေမျိုးတစ်ယောက် အသည်းအသန်ဖြစ် နေလို့ ဆရာကို လာပင့်တာပါ။ ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်မိတဲ့ အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်’

အဘိုးအိုက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြပြီး ...

‘မင်းဘာကိစ္စနဲ့ လာတယ်ဆိုတာ ဦးသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်ကဆိုရင် ဘယ်သူလာပင့်ပင့် ဦးက လိုက်ဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး၊ ခုတော့ ဦးဆေးကုတဲ့ အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ထားတာ တစ်နှစ်ကျော်သွားပြီ၊ တခြား ဆေးဆရာကိုသာ သွားပင့်ပါ’

ဝမ်ပိုင်စစ်၏ စကားတို့ ကြောင့် မျက်နှာဖုံးရှင် အထူးစိတ်ပျက်သွားပုံ ရသည်။ ။

အမှန်ဆိုလျှင် သည် နေရာသို့မလာမီပင် ဆေးဆရာကြီးနှင့်တွေ့လျှင် အကြမ်းနည်းသုံးပြီး ဖမ်းခေါ်မည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့သည်။ ။

သို့သော် လက်တွေ့တွင် မူ ယင်းသို့ပြုလုပ်ရန် သင့်မသင့် ချင့်ချိန်နေရပြန်သည်။ ။

သို့ဖြင့် ...

‘ဆရာကြီးဟာ ဆေးပညာကျွမ်းကျင်ရုံမက သဘောထားပြည့်ဝတယ်၊ စေတနာကောင်း တယ်လို့ ပြောသံကြားပါတယ်၊ အခုတော့ အသည်းအသန်လူမမာကို ကုပေးဖို့ ငြင်းနေပါလား’

‘မောင်ရင် ငါ့ကိုမခံချင်အောင် လာဆွဲမနေပါနဲ့ ကွာ၊ ငါက အတွေ့အကြုံရှိပြီးသားပဲ၊ ဒီနည်း မျိုးသုံးလို့ မရဘူးမှတ်၊ ကဲ ... ငါ့မှာ အချိန်လဲမရှိဘူး’

ဝမ်ပိုင်စစ်သည် ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ဆောင်ဘက်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ။

တစ်ချိန်တည်း၌ လူငယ်လေးတစ်ယောက်က တံခါးကြားမှ နေ၍ ...

‘ဘိုးဘိုးက ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲဟင်’

‘တော်တော်စပ်စုတဲ့ ချာတိတ်ပါလား၊ ကဲ ... မီးဖိုထဲ ထင်းဖြည့်လိုက်ဦး၊ ပြီးရင် သွားအိပ်ချေတော့’

ဝမ်ပိုင်စစ်သည် ပြောရင်းပင် အိမ်ထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်၏။ သို့သော် တံခါးကို ပြန်ပိတ်မသွား ပေ။ မျက်နှာဖုံးရှင်က နောက်မှ တန်းလိုက်သွားသည်။ ။

‘လူမမာက သိပ်အရေးကြီးနေလို့ ပါ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ခဏလောက် တစ်ခေါက်တည်း လိုက်ကြည့်ပေးပါ၊ အများကြီးကျေးဇူးတင်မှာ ပါခင်ဗျာ’

ဝမ်ပိုင်စစ်က ကိုယ်ရှိန်ပြန်သတ်ပြီး ...

‘ကိုင်း ... ဒီလိုလုပ်ကြရင် မကောင်းဘူးလား၊ မင်းနဲ့ ငါ လောင်းကစားတစ်ခုလုပ်မယ်၊ မင်းနိုင်ရင် မင်းဆန္ဒကို ငါဖြည့်ဆည်းပေးမယ်၊ မင်း

ရှုံးရင်တော့ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ထွက်သွား ပေါ့၊ ဘယ့်နှယ်လဲ’

‘ဘယ်လို လောင်းကစားမျိုးပါလိမ့်’

‘လွယ်ပါတယ်’

ဝမ်ပိုင်စစ်သည် ပြောရင်းပင် စားပွဲပေါ်တွင် ချထားသော စစ်တုရင်ခုံ ရုပ်ကလေးကို မေးထိုးပြ လိုက်သည်။ ။

တစ်ဆက်တည်း၌ ရှိသမျှစစ်တုရင်ရုပ်ကလေးများကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် အရုပ် ကလေးများကို လက်နှင့်အုပ်လျက် ...

‘အရုပ်တွေက အဖြူအမည်း နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ အားလုံး ဆယ့်ခြောက်ရပ်ပဲ၊ အဲဒါ အဖြူက ဘယ်နှခုလဲ၊ အမည်းက ဘယ်နှခုလဲ’

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် မလွဲမသွေ
လောင်းကစားပြုရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သဖြင့် ရင်တမမဖြစ်လာသည်။ ။

အကြောင်းမှာ ယခုကိစ္စနှင့် သူချစ်မြတ်နိုးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ သေရေးရှင်ရေး နှင့်ပတ်သက်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

‘ကဲ ... သေသေချာချာပြောနော်’

ဟု ဝမ်ပိုင်စစ်က ထပ်သတိပေးလိုက်၏။

အရုပ်အရေအတွက် မည်သို့မှန်း၍ ရပါမည်နည်းဟု မျက်နှာဖုံးရှင်က တွေးနေသည်။ ။

ထိုစဉ်မှာ ပင် ကြည်လင်သော ခေါင်းလောင်းသံတွေကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။ ခေါင်းလောင်းသံ သည် ခုနစ်ချက်ထွက်ပေါ် လာပြီးနောက် ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ။

အနီးရှိ ဘုရားကျောင်းတစ်ခုခုမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်မည်ဟု မျက်နှာဖုံးရှင် တွက်ဆလိုက် သည် ။

တစ်ချိန်တည်း၌ ခုနစ်ချက်ဟူသော ကိန်းဂဏန်းအပေါ် စိတ်ဝင်စားမိသည် ။ ထို့ပြင် သူက ကံစမ်းလိုက်သည် ။

‘ကျွန်တော် မှန်းကြည့်မယ်၊ ဦးလေးရဲ့ လက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အရုပ်ကလေးတွေမှာ အမည်းက ခုနစ်ခု၊ အဖြူကိုးခု၊ ဟုတ်ရဲ့ လား’

ဝမ်ပိုင်စစ်က ချက်ချင်းပင် လက်ကိုဖြေကြည့်လိုက်သည် ။

အံ့ဩစရာပင် ကောင်းသေးတော့သည် ။ မျက်နှာဖုံးရှင် ပြောသည့်အတိုင်း မှန်နေသည် ။

‘ဒါဆိုတော့ မင်းနိုင်သွားပြီ၊ ငါပစ္စည်းနည်းနည်းပါးပါး သိမ်းဆည်းပြီးမှ မင်းနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်’

‘ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် စောင့်နေပါ့မယ်’

မကြာပါ။ ဝမ်ပိုင်စစ်က ကြိမ်သေတ္တာငယ်တစ်လုံး ဆွဲပြီး ပြန်ထွက်လာသည် ။ ထို့နောက် မျက်နှာဖုံးရှင်နှင့်အတူ အိမ်ပြင်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည် ။

တိမ်လွှာများက လမင်းကို ဖုံးအုပ်လိုက်ရာမှ အပြင်လောက၌ မှောင်မိုက်သွားသည် ။

မျက်နှာဖုံးရှင်က မြင်းလှည်းကိုညွှန်ပြရင်း ...

‘ခရီးကဝေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မြင်းလှည်းနဲ့ လာတာ၊ နှစ်နာရီအတွင်း ရောက်ပါစေ လို့ ဆုတောင်းရမှာ ပဲ’

လှည်းယာဉ်ဆွဲသောမြင်းက ဟီသံတစ်ချက်ပြုလိုက်သည် ။ ရှေ့ဆင့်

နောက်ဆင့် ညဉ့်ငှက် အော်သံ စူးစူးဝါးဝါး ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

မျက်နှာဖုံးရှင်က မြင်းလှည်းတံခါးဖွင့်ပြီး အဝတ်စတစ်ခုဆွဲယူလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ...

‘ကျေးဇူးပြုပြီး မျက်လုံးကို ဒီအဝတ်စနဲ့ စည်းထားပါရစေ’

‘ဘာကွ ... ငါ့ကိုမျက်စိပိတ် ခေါ်သွားမယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား၊ မင်းက လူတစ်ဖက်သား အပေါ် တယ်ကြောပါလားကွ ...’

ဝမ်ပိုင်စစ်က ဒေါသကြီးနှင့် ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။ ။

မျက်နှာဖုံးရှင်က အောက်ကျသံဖြင့် တောင်းပန်သည်။ ။

‘ကျွန်တော်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကာကွယ်ဖို့ အတွက် ခုလို မလွဲ မရှောင်သာလုပ်ရတာပါ။ ဦးကို သက်သက်မဲ့ ဒုက္ခပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒါဆိုလဲ မြန်မြန်လုပ်ကွာ’

ဝမ်ပိုင်စစ်၏ စကားအဆုံးတွင် မျက်နှာဖုံးရှင်က မျက်လုံးကို အဝတ်ဖြင့်စည်းပြီး လှည်းပေါ် သို့ ဆွဲတင်လိုက်သည်။ ။

‘ဦး ... အေးအေးသက်သာ လိုက်ပါနိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံပါတယ်။ ကဲ ... ကျွန်တော် မြင်းလှည်းမောင်းတော့မယ်’

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် မြင်းလှည်းကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ။

ဝမ်ပိုင်စစ်က အဝတ်စကို လက်ဖြင့်ဖြေရန် စိတ်ကူးမိသေးသည်။ ။ သို့သော် ကတိပျက်မည်စိုး၍ ယင်းစိတ်ကူးကို စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။ ။

မြင်းလှည်းသည် မညီညာသော တောလမ်းအတိုင်း တရကြမ်းစိုင်းနှင့်လာသည်။ ။ တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ ‘ဖာလိန်’ နယ်စပ်သို့ ရောက်

လာသည်။ ။

ထို့နောက် လှည်းယာဉ်အရှိန် တဖြည်းဖြည်း လျော့သွားရာမှ လုံးဝရပ်တန့်သွားသည်။ ။

‘ဒီနေရာက ဘေးအန္တရာယ်များ တဲ့ နေရာနော်၊ အိမ်ထဲရောက်တာ တောင် အသံလုံးဝ မထွက် ပါနဲ့ ၊ နို့မို့ဆို ဦးရော ကျွန်တော်နဲ့ အသည်းအသန်ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးပါ ဒုက္ခရောက်သွားနိုင် တယ်’

မျက်နှာဖုံးရှင်က ပြောရင်း ဝမ်ပိုင်စစ်အား လှည်းယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းစေသည်။ ။

‘ရောက်နေပြီပဲ၊ အဝတ်စည်းဖို့ လိုသေးလား၊’

‘လိုတာပေါ့ဗျာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး သည်းခံလိုက်ပါဦး၊ ဆေးကုပေးပြီး တာနဲ့ ကျွန်တော် ဦးကို ပြန်ပို့ပေးမှာ ပေါ့’

သို့ဖြင့် ဝမ်ပိုင်စစ်လည်း မျက်စိပိတ်လျက် တစ်ဖက်လူတွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါခဲ့ရသည်။ ။

အတန်ကြာလျှင် သံတံခါးတစ်ခုရှေ့ ရောက်သွားကြ၏။

မျက်နှာဖုံးရှင်က အသံမထွက်အောင် တံခါးကို အသာအယာ ကျိတ်ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

‘ကဲ ... ကျွန်တော့်နောက်သာ လိုက်ခဲ့ပါ၊ ဦးက သိုင်းပညာတတ်ကျွမ်းတယ်ဆိုပေမယ့် သတိ ထားဖို့ တော့လိုတယ်’

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် ပြောပြောဆိုဆို ဝမ်ပိုင်စစ်၏ အင်္ကျီကိုလှမ်းဆွဲမည်ပြုသည်။ ။

‘ငါက မျက်စိမမြင်ရပေမယ့် ဒီလောက်ထိတော့ မညံ့သေးဘူးကွ’

ဝမ်ပိုင်စစ်က ပြောရင်းပင် အင်္ကျီလက်ကို ဂွေယမ်းလိုက်သည်။ ။ လှုပ်ရှားဟန်မှာ နွေးကွေး သော်လည်း အားအရှိန်ပြင်းထန်နေသည်။ ။

‘ကောင်းလိုက်တဲ့ တိမ်လွှာသိုင်းကွက်ပါလား၊ ဒီသိုင်းကွက်ဟာ ချင်းစိန်အဖွဲ့ရဲ့ မူပိုင်ပညာပဲ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား’

မျက်နှာဖုံးရှင်က တီးတိုးချီးကျူးရင်းပင် ဝမ်ပိုင်စစ်၏ တိုက်ကွက်ကို အသာတကြည်ရှောင် လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ...

‘ဦးရဲ့ ပညာကို ကျွန်တော် တကယ်ချီးကျူးပါတယ်၊ အခွင့်အရေးကြုံမယ်ဆိုရင် နည်းနည်း ပါးပါးသင်ရမှာ ပဲ၊ ဦး ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးမယ်မဟုတ်လား’

သို့သော် ဝမ်ပိုင်စစ်က ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။

မျက်နှာဖုံးရှင်ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သာ တိတ်တဆိတ် လိုက်ပါခဲ့သည်။ ။

ဝမ်ပိုင်စစ်သည် အမြင်အာရုံမရသော်လည်း အကြားအာရုံတော့ ရလေသည်။ ။ ထို့အတူ လမ်းကြောင်းကိုလည်း ကျိတ်၍ ကျက်မှတ်ထားသည်။ ။

တစ်အောင့်ကြာလျှင် ကျောက်စရစ်ခဲများ ခင်းထားသော လမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ။

ဝမ်ပိုင်စစ်သည် ကျောက်စရစ်ခဲတစ်လုံးကို အမှတ်တမဲ့ကောက်ယူပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ။

ယင်းသို့ပြုလုပ်ခြင်းမှာ သူ့နယ်တွင် ယင်းကျောက်ခဲမှာ ရှားပါးပစ္စည်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ပင်။

ခဏဆက်လျှောက်ပြီးနောက် နှာခေါင်းထဲသို့ ပန်းရနံ့များ တိုးဝင်လာသည်။ ။ ထို့နောက် မျက်နှာဖုံးရှင်၏ စကားသံ ကြားလိုက်ရသည်။ ။

‘ရပ်လိုက်တော့ဦး၊ လူမမာက ဒီနားမှာ ပဲရှိမယ်၊ ကျွန်တော် အဝတ်စဖြုတ်ပေးမယ်’

ထိုအခါမှ ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခုထဲ ရောက်နေကြောင်း သိရှိလိုက်သည်။ ။

မျက်နှာဖုံးရှင်က အနီးရှိ ခန်းဆောင်ငယ်တစ်ခုကို ညွှန်ပြပြီး ...

‘ကျွန်တော့်ပညာသင်ဖက်ညီမ ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်နေတယ်၊ ဦးကိုပဲ အားကိုးရမှာ ပါ’

ဟု ပြောကာ ဝမ်ပိုင်စစ်အား အိမ်ဆောင်ထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ ။

မကြာမီ အမျိုးသမီးအိပ်ခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ။ အခန်းက အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း များ အစီအရီဖြင့် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေ၏။

မျက်နှာဖုံးရှင်က ခြင်ထောင်ချထားသော ခုတင်တစ်လုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ...

‘လူမမာက ခုတင်ပေါ်မှာ ရှိတယ်၊ သတိလစ်နေတာပါ၊ ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်ပေးပါ’

‘အေး ... ဦး အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပါ့မယ်၊ ဒါနဲ့ ဘာရောဂါများ ရထားလို့လဲ’

‘ရောဂါက ...’

မျက်နှာဖုံးရှင်အဖို့ အဖြေပေးရန် ဝန်လေးနေသလို အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေသည်။ ။

ဝမ်ပိုင်စစ် အဖြေပေးရန် ခက်နေသော မျက်နှာဖုံးရှင်ကို ဆက်မမေး
တော့ဘဲ ...

‘ဦးက လူမမာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြည့်ချင်တာ၊ မင်း ခဏရှောင်
ပေးရင် မကောင်းဘူး လား၊ ဦးက အသက်ကြီးနေပါပြီ၊ ဘာမှ စိတ်မပူ
ပါနဲ့၊ ဦးပြောတာ သဘောပေါက်တယ်မဟုတ်လား၊’

‘ဟုတ်ကဲ့ ...’

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် ချက်ချင်းပင် အခန်းတစ်ခုထဲမှ ထွက်ပေးသည်။

ဝမ်ပိုင်စစ်သည် ခုတင်နားကပ်သွားပြီး ခြင်ထောင်ကို လှန်ကြည့်လို
က်သည်။

ခုတင်ပေါ်တွင် ကြိုးဖြင့်တုပ်နှောင်ထားရသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို မြ
င်တွေ့လိုက်ရသည်။

မိန်းမပျို၏ မျက်နှာကို အဝတ်စဖြင့် စည်းထားသောကြောင့် ရုပ်သွင်
ကို မြင်နိုင်စွမ်း မရှိပေ။

သို့သော် ပါးလွှာသော ဝတ်ရုံလွှာအောက်မှ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အချိုးကျ
လှသည်။ အသားကလည်း ဆင်စွယ်ရောင်ဖြူနှစ်နေပြီး ဝင်းမွတ်နေ၏။

‘ကျွတ် ... ကျွတ် ... သနားစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါလား၊’

ဝမ်ပိုင်စစ်တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ရင်းပင် သွေးခုန်နှုန်းကို စမ်းကြ
ည့်ရင်း မိန်းမပျို၏ ညှာလက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

မိန်းမပျို၏ လက်မောင်းတွင် နီရဲသော အမှတ်အသားတစ်ခုရှိသည်

။

မှဲ့အရွယ်အစားမျှသာရှိသည်။

အပျိုစင်ဖြစ်နေသေးကြောင်း အမှတ်အသားပင် ဖြစ်၏။

သွေးခုန်နှုန်းကို စမ်းသပ်ရင်းပင် ရောဂါအခြေအနေကို လေ့လာကြ
ည့်သည် ။

ယင်းသို့ပြုလုပ်ရာမှ သွေးလည်ပတ်မှုပိတ်ဆို့ပြီး ယခုကဲ့သို့
ဖြစ်နေခြင်းပင်။

ဘယ်အချိန်ကစ၍ သတိလစ်ခဲ့သည် တော့မသိ။ ခုထိတော့ သတိလ
စ်မေ့လျော့နေဆဲ။

အခန်း (၂)

ဝမ်ပိုင်စစ်သည် မိန်းမပျို၏ သွေးကြောများကို စနစ်တကျ နှိပ်နယ် ပေးလိုက်သည်။ ။ တစ်ခဏ အတွင်း မိန်းမပျို တဖြည်းဖြည်း လူးလွန့်လာသည်။ ။

သူမသည် အပြင်းအထန် ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားနေရဟန်တူသည်။ ။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ ဖြင့် ရွှဲနစ်လာသည်။ ။

သွေးကြောပိတ်ဆို့မှုသည် သေဘေးနှင့် ရင်ဆိုင်နိုင်သည်။ ။ ဝမ်ပိုင်စစ်သည် ယင်းအန္တရာယ် ကင်းဝေးစေရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ။

တစ်ဖန်အပ်စိုက်ကုနည်းဖြင့် ဂရုတစိုက် ကုသပြန်သည်။ ။

အသုံးပြုသောအပ်များမှာ စုစုပေါင်း နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ချောင်းဖြစ်သည်။ ။

တစ်အောင့်ကြာသောအခါ မိန်းမပျိုထံမှ ညည်းသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ။ မျက်နှာကို ပိတ်စည်း ထားသော အဝတ်စကြားမှ ချွေးများ စီးကျလာသည်။ ။

ကြိုးတုပ်နှောင်ခံစားထားရသည့်ခန္ဓာကိုယ်မှာ လည်း တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ။

ဝမ်ပိုင်စစ်က သွေးခုန်နှုန်းကို စမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ။

ပုံမှန်အနေအထားသို့ရောက်လုပြီဖြစ်၍ ရင်ထဲတွင် အတော်ကလေး ပေါ့ပါးသွားသည်။ ။

သူမသည် သေကိန်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီဆိုတာတော့ မှန်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ယခုတိုင် သေကိန်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သော်လည်း သတိမရသေးပေ။ ။

ဝမ်ပိုင်စစ်က အပ်များကိုပြန်နုတ်ပြီး သေချာစစ်ဆေးကြည့်သည်။ ။

အပ်ဖျားတိုင်းလိုလို ညိုညစ်ညစ်ဖြစ်နေသည်။ ။ အနံ့ဆိုးတွေလည်း ထွက်နေသည်။ ။

မိန်းမပျို၏

အသက်ရှူနှုန်းမှာ

ပုံမှန်အနေအထားသို့ရောက်နေလေပြီ။

ဝမ်ပိုင်စစ်အပ်များကို သိမ်းဆည်းပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်ချိန်တွင် တံခါးဝမှ မျက်နှာဖုံးရှင်က ...

‘ဘယ်လိုနေသေးလဲ ဆရာ’

ဟု မေးရင်း အခန်းထဲဝင်လာသည်။ ။

‘အသက်အန္တရာယ် မစိုးရိမ်ရတော့ပါဘူး’

ဟု ဝမ်ပိုင်စစ်က အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ။

သူ့စိတ်ထဲတွင် မူ မိန်းမပျိုလေးအား ဒုက္ခပေးခဲ့သူမှာ ယခု သူ့ရှေ့မှ မျက်နှာဖုံးရှင်ပင် ဖြစ်မည် ဟု တွေးမိလိုက်သည်။ ။

သို့ဖြင့် မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ဆက်ပြောခဲ့သည်။ ။

‘မိန်းကလေးက ရောဂါဆန်းရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဆေးမိထားလို့ ခုလိုဖြစ်ရတာ၊ အခုဆိုရင် ငါက အပ်စိုက်နည်းနဲ့ အဆိပ်တွေထုတ်ပစ်လို

က်ပြီး အသက်ဘေးဝေးသွားပြီဆိုပေမယ့် ကျန်းမာရေး တော်တော်ထိခိုက်သွားတယ်။ ဆေးကျွေးတဲ့ လူကတော့ တော်တော်ကို ယုတ်မာတယ်။ ဟင်း ... ငါက သိုင်းလောကနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေခဲ့တာမို့ပေါ့ကွာ၊ နို့မို့ဆိုရင် တရားခံကို အရရှာပြီး အပြစ်ဒဏ် ခတ်မိမှာ ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူယုတ်မာကတော့ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ဝဋ်လည်မှာ သေချာတယ်။ ကဲ ... ငါ ဆေးနည်းနည်းထားခဲ့မယ်။ မိန်းကလေး သတိပြန်ရလာတဲ့ အခါ တိုက်လိုက်၊ သူ အကောင်းပကတိ ဖြစ်သွားမှာ ပဲ။ ကဲ ... ငါသွားမယ်’

‘အခုလို ကူညီတဲ့ အတွက် အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘေးအန္တရာယ်များ တာမို့ ကျွန်တော်ပဲ ပြန်ပို့ပေးပါ့မယ်’

‘ကောင်းပြီ’

ဝမ်ပိုင်စစ်က သဘောတူလိုက်ရာမှ နှစ်ဦးသား အိမ်အပြင်သို့ ထွက်လာကြသည်။ ။

သန်းခေါင်လွန်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ အရပ်ရှစ်မျက်နှာ တစ်ခွင်လုံး မှောင်မိုက်တိတ်ဆိတ်နေ သည်။ ။

အေးစိမ့်စိမ့်လည်း နိုင်လှသည်။ ။

ဝမ်ပိုင်စစ်က အိမ်အနေအထားကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ။

အိမ်ကြီးသည် တစ္ဆေအိမ်ကဲ့သို့ပင် ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ။

။

ခြံဝင်းအတွင်း လူသွားလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာရင်း ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လာသည်။ ။

တစ်နေရာသို့ရောက်သော် ထူးဆန်းသော အမှတ်အသားတစ်ခုကို

သတိပြုမိလိုက်သည်။ ။

သို့လင့်ကစား မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်ဆောင်မှန်း သူမသိခဲ့ပေ။

တအောင့်ကြာလျှင် မြင်းလှည်းရှိရာသို့ ပြန်ရောက် လာလေတော့သည်။ ။

‘ဆရာကြီးကို မြင်းလှည်းနဲ့ ပဲ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ’

‘ပို့ချင်လဲပို့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်အထိ ပို့စရာမလိုပါဘူး၊ လမ်းမပေါ်ရောက်ရင် ဦးဘာသာ ပြန်မယ်’

အပြန်အလှန်ဆိုကာ လှည်းရှေ့ရှိ သစ်သားတန်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။ ။

လှည်းအိမ်အတွင်း ဝင်မထိုင်ဘဲ လှည်းထိပ်သို့ တက်လိုက်သော ဝမ်ပိုင်စစ်၏ အမူအရာ ကြောင့် မျက်နှာဖုံးရှင် အကြံအစိုက်သွားရသည်။ ။

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် ဝမ်ပိုင်စစ်အား အလစ်ဝင်တိုက်မည်ကြံမိသေးသည်။ ။

သို့သော် ...

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ထိန်းပြီး လှည်းတန်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ မြင်းများကို ငေါက်၍ အပြင်းမောင်းထွက်ခဲ့၏။

ဝမ်ပိုင်စစ်သည် မျက်နှာဖုံးရှင်အပေါ် သံသယဖြစ်နေရသလို သတိရှိရှိနှင့် လိုက်ပါလာသည်။ ။

မျက်နှာဖုံးရှင်ကလည်း ဝမ်ပိုင်စစ်အား အလစ်ဝင်တိုက်ရန် အကြိမ်ကြိမ် စိတ်ကူးခဲ့လင့်ကစား အခွင့်အရေးမရခဲ့။

တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် မူ လှည်းအိမ်ဆွဲသော မြင်းနှစ်ကောင်

ကျောက်တုံးကြီးနှင့် တိုက်မိ သည် ။

မြင်းဟိသံများ နှင့်အတူ လှည်းတစ်စီးလုံးသည် ဘယ်ဘက်သို့ ယိုင်
လဲသွားသည် ။

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် ဝမ်ပိုင်စစ်၏ လည်မျိုအား အမှတ်မထင် ဖြတ်ရို
က်ထည့်လိုက်သည် ။

ဝမ်ပိုင်စစ်သည် အော်သံပင်မထွက်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရ၏။

သို့သော် အတွေ့အကြုံရှိသူပီပီ ဒဏ်ရာရသွားသည့်ကြားမှ ပင် မျက်
နှာဖုံးရှင်၏ ခါးစပ်သို့ လက်ပြန်တစ်ချက် ရိုက်နိုင်ခဲ့သည် ။

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် အသံနက်ကြီးဖြင့်အော်ရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လွ
င့်ထွက်သွားသည် ။

ဝမ်ပိုင်စစ်မှာ မူ ပါးစပ်မှ သွေးများ အန်ကျလာသည် ။

ပြင်းထန်သော အတွင်းဒဏ်ရာရလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း တွေးမိလိုက်
သဖြင့် ရင်ထုမနာ ဖြစ်သွား ရှာသည် ။

ထို့နောက် မြင်းလှည်းတန်းပေါ်တွင် လဲကျသတိလစ်သွားရတော့သ
ည် ။

မြင်းနှစ်ကောင်မှာ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ထွက်ပြေးခဲ့ရာ လှည်း
အိမ်ကို ခြေဦးတည့်ရာသို့ ဆက်ဆွဲသွား၏။

လင်းအားကြီးအချိန်ဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်ကြီးအတိ
ကျနေသည် ။

ထို့ပြင် သက်မဲ့ကမ္ဘာကဲ့သို့ပင် ချောက်ချားဖွယ်ရာကောင်းမှုများ ဖြင့်
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် လျက်။

အခန်း (၃)

ချန်အန်းမြို့။

ရှေးဟောင်းမြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။ ။

ချန်အန်းမြို့ရှိပါလိန်ရပ်ကွက်ကလေးသည် ညနေဆည်းဆာဝယ် လှပတင့်တယ်နေသည်။ ။

ခုတော့ ဆည်းဆာရောင်အောက်မှ ပါလိန်ရပ်ကွက်ကလေးသို့ ချောမောခန့်ညားသော လူလင် ပျိုတစ်ယောက် ရောက်လာချေလေပြီ။

လူလင်ပျိုသည် ကျန်းနန်ခေါ် တောင်ပိုင်းနယ်မှ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

မိမိရောက်ဖူးသော နေရာဟောင်းသို့ ပြန်ရောက်လာခြင်းဆိုလည်း မမှားချေ။

အတိတ်ဝေဒနာများ ဖြင့် လူငယ်၏ စိတ်ထဲတွင် တန့်န့်ခံစားနေရသည်။ ။

လူလင်ပျိုသည် အသက်ငယ်ပင် ငယ်ငြားလည်း ရင်နင့်ဖွယ်ကောင်းသော ဖြစ်ရပ်များ နှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့သူ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် လူကြီးကဲ့သို့ပင် ရင့်ကျက်နေ၏။

လောလောဆယ်အဖို့ လူလင်ပျိုသည် သူ့ပညာသင်ဆရာ၏ ညီငယ်

ကိုတွေ့ဆုံရန် အရေးကြီး သည် ။

နေဝင်နေပြီမို့ အမှောင်က တစ်စထက်တစ်စ သိပ်သည်းလာသည် ။

လုလင်ပျိုသည် ဘူးသီးပုံသဏ္ဌာန် ကြေးအိုးတစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထားသော အိမ်အိုကြီးရှေ့သို့ ရောက်လာသည် ။

တစ်အိမ်လုံး ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်သက်နေသဖြင့် လုလင်ပျို အံ့သြသွားသည် ။

တံခါးခေါက်ကြည့်သော်လည်း မည်သည့်တုံ့ပြန်သံမျှ ထွက်မလာပေ ။

သို့ဖြင့် ခြံဝင်းကို ကျော်ဝင်လိုက်သည် ။

ခြံထဲရောက်လျှင် လက်နက်ငယ်များ လုလင်ပျိုထံ လွင့်ပျံလာတော့သည် ။

‘ဝှစ် ... ဝှစ်’

လုလင်ပျိုက ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်းကြားမှ လက်နက်ငယ်တစ်ခုကို ဆတ်ခနဲ ဖမ်းယူလိုက် သည် ။

နောက်ထပ် လက်နက်ငယ်များ အဆက်မပြတ် စုပြုံကျလာသည် ။

လုလင်ပျို သွက်လက်စွာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရသည် ။

ထိုအချိန်တွင် အသံတစ်ခုက ...

‘ဆရာဝန် အပြင်လောကနဲ့ အဆက်ဖြတ်ထားတာ ကြာပြီလေ၊ အခု ရောက်လာတဲ့ လူက ဘယ်သူလဲကွ’

အသံရှင်အသုံးပြုသော လက်နက်ငယ်မှာ ကံကော်ပန်းဟု အမည်တွင်သော ငွေအပ်လက်နက် ပုန်းဆယ့်နှစ်ချောင်းဖြစ်သည် ။

ယင်းလက်နက်ပုန်းနှင့် ပစ်ခတ်နည်းကို ဂူတန်အဖွဲ့မှ တီထွင်ခဲ့သည်

။

ယင်းလက်နက်ပုန်းကို တစ်ဖက်လူက သွက်လက်စွာရှောင်လိုက်နိုင်
သဖြင့် အသံရှင်မှာ အံ့ဩ တုန်လှုပ်သွားရ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း အထက်ပါအတိုင်း လှမ်းမေးရင်း ဓားကို ရှမ်းခနဲ
ဆွဲထုတ်ကာ အသင့်ပြင် ထားခဲ့သည် ။

‘ကျွန်တော့်နာမည် လျူအောက်ပါ၊ ဦးဦးဝမ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ လာတာပါ
,

လုလင်ပျိုက ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေး ပြန်ဖြေလိုက်သည် ။

ဤတွင် လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်ခတ်ခဲ့သူက ဓားကိုဓားအိမ်ထဲ ပြန်လ
ည်ထိုးသွင်းပြီး လျူအောက်ဆိုသူ လုလင်ပျိုထံ ကပ်လာသည် ။

လျူအောက်သည် လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က ဆရာဖြစ်သူ ရှန်ကျင်း
ကျိနှင့်အတူ ဤအိမ်သို့ တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးသည် ။ ယခုမူ ဆရာကြီး ရှ
န်ကျင်းကျိ ကွယ်လွန်သွားခဲ့လေပြီ။ လျူအောက် လည်း စကောစကအရွ
ယ်မှ လူပျိုကြီးဖားဖားဘဝသို့ရောက်၍ ရပ်လည်း ပြောင်းနေပြီ ဖြစ်သ
ည် ။

ကံ့ကော်အပ်ဖြင့်ပစ်ခဲ့သော အဘိုးအို၏ အမည်မှာ ဟိုယိဖုန်းဟု ခေါ်
တွင် ၏။

သူသည် ဝမ်ပိုင်စစ်၏ မိတ်ဆွေရင်းကြီးပင် ဖြစ်၏။ ဝမ်ပိုင်စစ် ပြင်း
ထန်စွာ ဒဏ်ရာရခဲ့ပြီး နောက် ဟိုယိဖုန်းက ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန် ရော
က်လာခဲ့ခြင်းပင်။

ဟိုယိဖုန်းသည် ဝမ်ပိုင်စစ်တွင် ပညာသင်ဘက် အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိ၍ ထိုအစ်ကို ရှန်ကျင်းကျိ၏ တပည့်ငယ်မှာ လျူအောက်ဖြစ်ကြောင်း သိထားသည်။ ။

လျူအောက် အလည်လာစဉ်ကတည်းက ဟိုယိဖုန်းက တွေ့ဖူးသည် ။ ထိုစဉ်က လျူအောက် အသက်မှာ ဆယ့်လေးငါးနှစ်ခန့်သာရှိ၍ သိုင်းပညာသင်ကာစကလေးသာ ဖြစ်၏။

ခုတော့ မိမိပစ်ခတ်သော လက်နက်ငယ်ကို သွက်လက်စွာ ရှောင်တိမ်းနိုင်သော လျူအောက် ဖြစ်နေလေပြီ။

လျူအောက်၏ သိုင်းပညာအဆင့်မှာ ထိပ်သီးပညာရှင်များ နှင့်ပင် ရင်ပေါင်တန်းနိုင်ခဲ့လေပြီ။

တွေ့တွေ့ချင်း ရုတ်တရက်မို့ ရုပ်ရည်ပြောင်းလဲနေသော လျူအောက်ကို ဟိုယိဖုန်း မမှတ်မိ သော်လည်း လျူအောက်ကတော့ သူ့ကို ကောင်းကောင်း ကြီး မှတ်မိခဲ့သည်။ ။

‘ဦးဦး ဟိုယိဖုန်း နေကောင်းတယ်နော်၊ ဦးဦးဝမ်ပိုင်စစ်ကော ကျန်းကျန်းမာမာပဲလား’

ဟု လျူအောက်က ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်ပြန်သည်။ ။

သည် တော့မှ ဟိုယိဖုန်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် ...

‘ဟာ ... မင်း တော်တော်ထွားလာတာကိုး လျူအောက်ရဲ့ ၊ ရုပ်ကလဲ ချောလာတယ်၊ သိုင်းပညာလဲ ထူးချွန်လာတယ်’

‘ဒါတော့ ဆရာသမားတွေ ကျေးဇူးကြောင့်ပါ’

‘ဒါထက် မင်းဆရာကွယ်လွန်သွားပြီဆို၊ ဝမ်းနည်းစရာပါကွာ၊ ခု မင်းရဲ့ ဦးဦးဝမ်ပိုင်စစ်လဲ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လကျော်တုန်းက လူမသမာရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ် ရခဲ့တယ်ကွ’

‘ဗျာ ... ဦးဦးဝမ် ဒဏ်ရာရခဲ့တယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်ဗျာ’

‘အေး ... ဒဏ်ရာက သေလောက်အောင် မဟုတ်ပေမယ့် သေသွားတာထက်ဆိုးတယ် နားမကြား စကားမပြောနိုင်တဲ့ ဒုက္ခိတဘဝမျိုး ရောက်သွားတာပဲ၊ ဆေးပညာထူးချွန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပေမယ့် ဒီဝေဒနာကို သူပြန်မကုနိုင်ရှာဘူး၊ ကဲ ... အိမ်ထဲဝင်ပါ၊ အိမ်ထဲရောက်မှ ပြောကြတာပေါ့’

ဟိုယိဖုန်းက ပြောလိုက်ရာ လျူအောက်သည် ဝမ်ပိုင်စစ်အား တွေ့လိုဇောဖြင့် အိမ်တွင်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လိုက်သည်။ ။

ဟိုယိဖုန်းနောက်သို့ လိုက်ပါသွားသည်။ ။ အတွင်းခန်းသို့ရောက်သောအခါ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် ဝမ်ပိုင်စစ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဝမ်ပိုင်စစ်သည် ပိန်ချုံးနေပြီး မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် လူမမာရုပ်ပေါက်နေသည်။ ။

ပြင်းထန်သောအတွင်းဒဏ်ရာ ရခဲ့ကြောင်း အတပ်သိလိုက်ရသည်။ ။

လျူအောက်ကိုမြင်၍ ဝမ်ပိုင်စစ် အလွန်အံ့ဩသွားရသလို ဝမ်ပိုင်စစ်ကိုတွေ့ပြီး လျူအောက် ရင်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ။

လျူအောက် ခုတင်ရှေ့တွင် ဒူးတုပ်ထိုင်ချပြီး ...

‘ဦးကို ဒုက္ခပေးသွားတဲ့ လူက ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော် ဦးအတွက် ကလဲ့စားချေပေးပါမယ်’

ဆွံ့အနားမကြားဘဝမှ ဝမ်ပိုင်စစ်သည် လျူအောက်ကို ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတလဲလဲ ချမိလေသည်။ ။

ဟိုယိဖုန်းသည် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် လှည့်ထွက်သွားသည်။ ။

ဝမ်ပိုင်စစ်က မတ်တတ်ထရန် လက်ဟန်ပြလိုက်သဖြင့် လျူအောက်က မတ်တတ်ရပ်လိုက် သည်။ ။

ထို့နောက် ဝမ်ပိုင်စစ်က စားပွဲပေါ်တွင် အသင့်ချထားသော ကလောင်တံကိုယူပြီး သူ့အဖြစ် အပျက်များကို စားပွဲပေါ်တွင် ရေးပြသည်။ ။

သူသည် မိန်းမပျိုကို ဆေးကုပေးပြီး အပြန်လမ်း၌ မြင်းယိုင်သွားသောအချိန်တွင် မျက်နှာဖုံး ရှင်က အခွင့်ကောင်းယူပြီး ရက်ရက်စက်စက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြောင်း၊ မျက်နှာဖုံးရှင် ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့လက်ချက်ဖြင့် အတွင်းဒဏ်ရာရပြီး ကျန်ခဲ့ကြောင်းမှ အစချီ၏။

ဝမ်ပိုင်စစ်သည် သတိမေ့သွားပြီး လန့်ပြေးသွားသော မြင်းများ နောက်သို့ မြင်းလှည်းနှင့်အတူ ပါသွားသည်။ ။

မြင်းနှစ်ကောင်ကား ခြေဦးတည့်ရာသို့ တရကြမ်းပြေးနေသည်။ ။

ဝမ်ပိုင်စစ် သတိပြန်ရလာသောအချိန်၌ မြင်းလှည်းသည် ချောက်ကမ်းပါးထိပ်သို့ ရောက်နေ လေပြီ။ ။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ချောက်ထဲသို့ ကျတော့မည်ဆိုသောအသိကြောင့် ဝမ်ပိုင်စစ် အထူးပင် နိုးကြားလာသည်။ ။

သူသည် ရှိသမျှခွန်အားဖြင့် မြည်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်သည်။ ။

မြင်းလှည်းမှာ မူ မြင်းနှစ်ကောင်နှင့်အတူ အသူရာချောက်ကြီးထဲ ကျ

သွားတော့သည်။ ။

ထို့နောက် ထင်းခွေသမားတစ်ယောက် ရောက် လာပြီး ဝမ်ပိုင်စစ်အား ကယ်တင်လိုက်သည်။ ။

ဝမ်ပိုင်စစ်သည် စကားမပြောနိုင်တော့သဖြင့် နေရပ်လိပ်စာကို စာဖြင့်ရေးပြသည်။ ။

စိတ်ကောင်းရှိသော ထင်းခွေသမားက မြင်းလှည်းတစ်စီးငှားကာ ဝမ်ပိုင်စစ်အား အိမ်တိုင် ရာရောက် လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။ ။

လှူအောက်သည် ဝမ်ပိုင်စစ်၏ အကြောင်းကို ဖတ်ရှုသိရှိလိုက်ရသည့်အဆုံး အံ့ကို တင်းတင်း ကြိတ်လိုက်မိရ၏။

‘တောက် ဦးရဲ့ အဖြစ်အပျက်ဟာ တကယ့်ကို ရင်နာစရာကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်တော် ဒီလူယုတ် မာကောင်ကို အရရှာပြီး ကလဲ့စားချေပျံ့မယ်’

ဟု ကတိပြုလိုက်သည်။ ။

ဝမ်ပိုင်စစ်သည် နားမကြားသော်လည်း လှူအောက်ပါးစပ်လှုပ်သည်ကိုကြည့်၍ ဆိုလိုရင်းကို ရိပ်မိလိုက်သည်။ ။ သို့ဖြင့် စာရေးပြောပြန်သည်။ ။

‘လူယုတ်မာက သိုင်းပညာ တော်တော်ကို တော်တယ်၊ မင်း သူ့ကိုယှဉ်နိုင်ပါ့မလား၊ ကလဲ့စားချေဖို့ လွယ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ’

အမှန်ဆိုလျှင် လှူအောက်၏ သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်နေပြီကို ဝမ်ပိုင် စစ်က မသိ၍ စိုးရိမ် တကြီး မေးမိခြင်း ဖြစ်၏။

‘အင်း ... သူနားမကြားဘူးဆိုပေမယ့် လုံးလုံးမကြားနိုင်တာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်၊ အတွင်း အားအသံပို့နည်းနဲ့ ဆိုရင် ကြားချင်ကြားမယ်၊ ငါစမ်းကြည့်ဦးမှ ’

ဟု စဉ်းစားမိသည် ။

သို့ဖြင့် လှူအောက်သည် အတွင်းအား အသံပို့နည်းဖြင့် ပြောလိုက်သည် ။

‘ဦးဟာ ဆေးပညာထူးချွန်တာပဲ၊ ကိုယ့်ဝေဒနာကိုယ်ဘာဖြစ်လို့ မကုနိုင်တာလဲ၊ ဘယ်သူမှ ကော ကုလို့ မရတော့ဘူးလား’

လှူအောက်၏ စမ်းသပ်ချက် အောင်မြင်သွားသည် ။ ဝမ်ပိုင်စစ်သည် လှူအောက်၏ မေးသံ ကို တကယ်ပင် ကြားသွား၏။ အတွင်းအားအသံ ပို့နည်းဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းမှန်း ရိပ်မိလိုက်သည် ။

ထို့ကြောင့် ဝမ်ပိုင်စစ်က စာဖြင့်ပြန်ရေးပြသည် ။

‘လှူအောက် ... ဘယ်သူ့ဆီက အတွင်းအားအသံပို့ပညာ ရလိုက်တာလဲ၊ ဆရာတစ်ယောက် ယောက်နဲ့ နောက်ထပ်တွေ့ခဲ့လို့ လား’

‘မှန်ပါတယ်၊ ဆရာရှုန်း ကွယ်လွန်သွားတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော် ဟာ အခြားပညာရှင် တစ်ယောက်ဆီမှာ သင်ခဲ့တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်မှာ တော့ ဦးဦးဝမ်ရဲ့ ဝေဒနာပျောက်ဖို့ ပဲ အရေးကြီးပါတယ်၊ ကျွန်တော် တစ်ခုမေးချင်တယ်၊ လူယုတ်မာရဲ့ သွေးကြောပိတ်နည်းက တော်တော် ဆန်းသလား၊ ဘယ်လိုမှ ကုမရတဲ့ အထိ ဖြစ်သွားသလား’

ဤတွင် ဝမ်ပိုင်စစ်က ...

‘လူယုတ်မာသုံးတဲ့ ပညာက အံ့ဩလောက်အောင် ထူးဆန်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ဦးအခုလို ဖြစ်သွားတာပဲ၊ သူ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပေါက်ကြားမှာ စိုးလို့ နှုတ်ပိတ်တဲ့ သဘောပေါ့၊ သူသုံးစွဲတဲ့ သွေးကြောပိတ်ပညာမျိုး သိုင်းလောက မှာ မပေါ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ လျှို့ဝှက်သိုင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ထဲက ရှေးဟောင်းပညာဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီတော့ ဒီပညာမျိုးတတ်တဲ့ လူမှ ဦးရဲ့ ဝေဒနာကို ပြန်ကုပေးနိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်၊ ခက်တာက ဒီလူယုတ်မာ ဘယ်လိုရုပ်မျိုးရှိပြီး ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်နှယ် လုပ် သိနိုင်မှာလဲ၊ မင်းက ဦးကို ပြန်ကောင်းစေချင်ပေမယ့် ဒီကိစ္စက တကယ်မလွယ်တဲ့ ကိစ္စပါ’

အကယ်၍ လူယုတ်မာကိုရှာပြီး ပြန်ကုခိုင်းမည်ဆိုပါက ဝမ်ပိုင်စစ်ပြန်ကောင်းလာနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း ရေးပြချက်အရ သိလိုက်ရသဖြင့် လျှူအောက်က မျှော်လင့်ချက် မဆုံးသေးကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

‘ဒါဆို အဲဒီလူကိုရှာဖို့ သဲလွန်စ ဘာမှ မကျန်ခဲ့ဘူးလား၊ ဥပမာပြောရင် သူနေတဲ့ အိမ် ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ နည်းနည်းမှ မှန်းလို့ မရဘူးလား’

‘သူက မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတယ်၊ ငါ့ကိုလဲ မျက်လုံးပိတ်ခေါ်သွားတာဆိုတော့ သူ့အိမ်နေရာ ကို မှန်းရခက်တယ်’

ဝမ်ပိုင်စစ်က စာရေးပြရင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရကာ အင်္ကျီထဲ လက်နှိုက်ပြီး ဘဲဥခန့်ရှိ သော ကျောက်စရစ်ခဲတစ်လုံးကို ထုတ်လိုက်သည် ။

ကျောက်စရစ်ခဲက အနီရောင် ဖြစ်၏။ ဝမ်ပိုင်စစ်သည် ကျောက်ခဲကို လျှူအောက်လက်တွင်း သို့ ထိုးထည့်ပေးလိုက်ပြီးနောက် အောက်ပါအတိုင်း ရေးပြပြန်သည် ။

‘သဲလွန်စ လုံးလုံးမရှိတာတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒီအိမ်က ပြန်ထွက်လာတုန်းက နံရံမှာ ရေး ထားတဲ့ အမှတ်အသားတစ်ခု တွေ့ခဲ့တယ်၊ အမှတ်အသားဆိုတာက ထူးဆန်းတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်ပုံပဲ၊ ပြီးတော့ မျက်နှာမှာ အဝတ်စည်းထားပြီး အိမ်ဝင်းထဲရောက်တဲ့ အချိန်မှာ ဒီကျောက်ခဲကို ကောက်ခဲ့ တယ်၊ ဒီကျောက်ခဲမျိုးက ဒီနယ်မှာ မထွက်ဘူး၊ ယင်ကျွေ့ပြည်နယ်ဘက်မှာ ပဲရှိတယ်၊ ဒါဆိုရင် အိမ်ရှင် ဟာ ယင်ကျွေ့ပြည်နယ်ရောက်ခဲ့လို့ ပါလာတာပဲဖြစ်ရမယ်’

ထိုသို့ရေးပြီး ဝမ်ပိုင်စစ် ကလောင်တံကိုပြန်ချပြီး အတွေးဝင်နေသည် ။

အခန်း (၄)

တအောင့်ကြာမှ စာရွက်ကိုယူပြီး ဆက်ရေးပြန်သည်။ ။

‘ကျောက်စရစ်ခဲက သဲလွန်စတစ်ခုဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် ဒီသဲလွန်
စကို အသုံးပြုပြီး လိုက်စုံစမ်းဖို့ ဆိုတာ အင်မတန် ခဲယဉ်းတယ်၊
ထူးဆန်းတဲ့ ငှက်ပုံသဏ္ဌာန် အမှတ်အသားဆိုတာကလဲ
ဘာကိုဆိုလိုမှန်း မသိဘူး၊ ဘယ်အဖွဲ့ရဲ့ သင်္ကေတမှန်းလဲ မသိဘူး၊ တစ်
ခုတော့ ဦးစဉ်းစားတယ်’

‘ဘာများ လဲဟင်’

လျူအောက်က သိချင်စေဖြင့် ဖြတ်မေးလိုက်သည်။ ။

ဝမ်ပိုင်စစ်က ဆက်ရေးပြန်သည်။ ။

‘ဦးကုပေးတဲ့ မိန်းကလေးဟာ မျက်နှာအဝတ်ဖုံးထားလို့ ရုပ်ရည်ဘယ်လိုရှိမှန်း မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကတော့ အံ့အားသင့်လောက်အောင် အချိုးအဆစ်ပြေပြစ်လှပတယ်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှပတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ရုပ်ရည်လဲ လှဖို့ များ တယ်၊ ပြီးတော့ စိတ်ကြွဆေး မိခဲ့တာတောင် မိန်းကလေးဟာ အပျိုရည်မပျက်အောင် ကြိုးစားထိန်းနိုင်ခဲ့တာထောက်ရင် ပညာတတ် မျိုးကြီးဆွေကြီးထဲကဖြစ်ရမယ်၊ သူ့လက်မောင်းမှာ အနီရောင်အမှတ်ကလေးတစ်ခုလဲ ရှိတယ်၊ အဲဒါ အပျိုစင်ရဲ့ အမှတ်အသားပဲ’

‘အဲဒီအမှတ်အသားဟာလဲ အချိန်တန်ရင် ပျောက်သွားနိုင်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ တူမောင်က အသက်နဲ့ မလိုက်အောင် အတွေ့အကြုံရင့် ကျက်သကိုး၊ မင်းပြော တာ မှန်တယ်၊ ဒီအမှတ်အသားမျိုးက ကြာရှည်ခံ ချင်မှ ခံမယ်၊ နောက်တစ်ခုရှိတယ်၊ မိန်းကလေးရဲ့ သွေးခန့်နှုန်းကို စမ်းကြည့်တုန်းက သူ့ညာဘက်လက်ဖဝါးအလယ်မှာ မှဲ့တစ်လုံးတွေ့တယ်၊ အဲဒီ မှဲ့ကတော့ ဘယ်လောက်ပဲ အချိန်ကြာကြာ ပျောက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သဲလွန်စဆိုလို့ ဒီတစ်ခုပဲ ခိုင်ခိုင်လုံလုံရှိတယ်၊ ကျန်တာတွေ တော့ ဘာမှ မရေရာပါဘူး’

ဝမ်ပိုင်စစ်အဖို့ အရေးများ ဤ ထင်သည် ။ မောဟိုက်ပြီး ချွေးပျံလာသည် ။

သူသည် ချည့်နဲ့ စွာဖြင့် ကလောင်တံကိုချကာ အတွေးရေယဉ်ကြောတွင် နစ်မြောသွား၏။

လျူအောက်မှာ မူ ဝမ်ပိုင်စစ်၏ စာကိုဖတ်ရင်း အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ်ကို ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခဲ့ သလို ထင်မှတ်ရလေသည် ။

ခဏကြာမှ လျူအောက်က ...

‘လူယုတ်မာကောင် အရပ်မြင့်သလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ပုသလား၊ အသံကော ဘယ်လိုအသံမျိုး လဲ’

မျက်နှာမမြင်ဖူးလိုက်သော လူတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေရေးမှာ တွေးလေ၊ မလွယ်လေသာ ဖြစ်၏။

ဝမ်ပိုင်စစ်သည် လျူအောက်အား ဒုက္ခပေးလိုဟန်မတူချေ။ ထို့အတွက် ဘာမှ မရေးပြဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည် ။

ဤတွင် အခန်းဝမှ စောင့်ကြည့်နေမိသော ဟိုယိဖုန်းက လှမ်း၍ ...

‘တူမောင်က အတွင်းအား အသံပို့နည်းကိုတောင် ကျွမ်းကျင်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်ဆိုးလို့ တုန်း၊ ပုန်းနေတဲ့ လူကို ရှာဖို့ ကိစ္စဆိုတာတော့ တစ်ထိုင်တည်းပြောလို့ ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းရဲ့ ဦးဦးဝမ်လဲ အပြင်ထွက်အပန်းပြေရင်း ဦးနဲ့ စကားပြောကြရင် မကောင်းဘူးလား’

လျူအောက်က ဝမ်ပိုင်စစ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ဝမ်ပိုင်စစ်သည် မျက်စိစုံမှိတ်လျက် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။ ။

အမှန်စင်စစ် လျူအောက်သည် ဝမ်ပိုင်စစ်အား အလည်သက်သက် လာရောက်တွေ့ဆုံရန်တင် မဟုတ်ပါ။ ချင်းစိန်အဖွဲ့နှင့်ပတ်သက်၍ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို လာရောက်စုံစမ်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

ယခု မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်ဆိုးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးနေလေပြီ။

ဝမ်ပိုင်စစ်၏ ဝေဒနာပျောက်ကင်းစေရန် လက်သည် လူယုတ်မာကို မရအရရှာဖွေမည်။ ထိုတာဝန်သည် သူ့ပုခုံးပေါ်သို့ မလွဲသာအောင် ကျရောက်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

အခန်းအပြင်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း လျူအောက်က ...

‘ကျွန်တော့်အဖို့ ခရီးပန်းတယ်ဆိုပေမယ့် နားနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ လူယုတ်မာကိုတွေ့တွေ့၊ ဟိုမိန်းကလေးကိုပဲ တွေ့တွေ့ တစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့အောင်လိုက်ရှာရမှာ ပဲ၊ ဒါမှ ပဲ ဦးဦးဝမ်ရဲ့ ဝေဒနာပျောက်ဖို့ အခွင့်အလမ်းရှိမယ်’

‘ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ...’

‘ဦးပြောမှာ ကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ သူတို့ ကို လိုက်ရှာရင်းက ဒုက္ခတွေ့နိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဟုတ်တယ်၊ ကံဆိုးရင် အသက်တောင် သေသွားနိုင်တဲ့ ကိစ္စပါ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ကျေနပ်

တယ်၊ တရားခံကို ဖမ်းမိလာရင်တော့ ဦးဦးဝမ် ပြန်ကောင်းလာမှာ ပဲ၊ ဦးဦးဝမ်ကို ဆက်ပြီး စောင့်ရှောက်သွားဖို့ သာ ကျွန်တော် တောင်းပါတယ်’

‘ဦးဦးဝမ်ဟာ ဦးရဲ့ မိတ်ဆွေရင်းချာပါ၊ တူမောင်မပြောလဲ ဦးက သူ့ကို ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက် မှာ ပါ၊ ဒီအတွက် ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့၊ မင်းက သိုင်းပညာထူးချွန်တယ်ဆိုပေမယ့် သိုင်းလောကဆိုတာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ အစစအရာရာ သတိထားမှ တန်ကာကျမယ်၊ ဦးပြောတာ သဘောပေါက်တယ်နော်’

‘ဦးရဲ့ စေတနာကို လေးစားပြီး နားလည်ပါတယ်၊ သူ့ကို အသိမပေးဘဲ ပြန်ထွက်သွားတဲ့ အတွက် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ အတွက် ဦးဦးဝမ်ကို တဆိတ်လောက် တောင်းပန်ပေးပါ၊ ကျွန်တော် သွားဦးမယ် ဦးဦးဟို’

လျူအောက်သည် ပြောရင်းပင် မျက်ရည်ဝဲ လာလေသည် ။

သို့သော် ‘သိုင်းသမားတို့ မျက်ရည် မြေဝယ်မခ’ ဟူသော သိုင်းလောက၏ ဆိုရိုးစကားကို သတိရမိ၍ စိတ်ကို ပြန်တင်းထားလိုက်သည် ။ ထို့နောက် ဟိုယိဖုန်းအား ထပ်မံနှုတ်ဆက်ပြီး ချာခနဲ ထွက်သွားတော့သည် ။